

Čtvrtek 5. postního týdne

📖 Gn 17,3-9; Jan 8,51-59

Gn 17,3-9

Abrám padl na svou tvář a Bůh s ním takto mluvil: „Hle, já jsem to – (to je) má smlouva s tebou: Staneš se otcem mnohých národů. Nebudeš se už jmenovat Abrám, ale tvé jméno bude Abrahám, neboť tě činím otcem mnohých národů. Učiním tě nadmíru plodným, rozmnožím tě v národy a králové z tebe vzejdou. **Uzavřu svou smlouvu s tebou a s tvým potomstvem po tobě v jejich pokoleních jako smlouvu věčnou. Budu Bohem tobě i tvému potomstvu po tobě. Dám tobě i tvému potomstvu po tobě zemi**, v níž přebýváš jako host, celou zemi kananejskou, ve věčné vlastnictví a budu jim Bohem.“ Bůh ještě řekl Abrahámovi: „**Ty pak zachovávej mou smlouvu, ty i tvé potomstvo po tobě od pokolení do pokolení.**“

Jan 8,51-59

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: **Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!**“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci – a ty tvrdíš: 'Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!' Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. **Je to můj Otec, který mě oslavuje**, o kterém vy říkáte: 'Je to náš Bůh!' **Vy jste ho nepoznali, já však ho znám**; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. **Ale znám ho a zachovávám jeho slovo.** Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let – a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: **Dříve než byl Abrahám, já jsem.**“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Abrahám a jeho proroci zemřeli: kdo je on, že se staví nad zaslíbení, smlouvu a Zákon? Ježíš si nárokuje postavení vyšší, než má Abrahám coby otec věřících, který rovněž zemřel. Co si tento člověk Ježíš myslí, že je, když se staví nad všechny, kdo věřili ve Slovo? Kým může být, ne-li samým Slovem, kterému Abrahám uvěřil? Jasná odpověď bude vyslovena za-nedlouho, v postupném rozvíjení Ježíšova zjevení.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 21)

Milosrdenství neodporuje spravedlnosti, ale je výrazem Božího zacházení s hříšníkem, kterému nabízí další možnost nápravy, obrácení a víry. Zkušenost proroka Ozeáše nám pomáhá nahlédnout, jak lze překonávat spravedlnost milosrdenstvím. Doba tohoto proroka patří v dějinách židovského lidu k těm nejdramatičtějším. Království je blízko zkáze, lid nezachoval věrnost smlouvě, vzdálil se od Boha a ztratil víru otců. Podle lidské logiky je spravedlivé, že se Bůh rozhodne odvrhnout vyvolený lid. Nedodržel uzavřenou smlouvu, a proto si zaslouhuje náležitý trest, tedy vyhnanství. Prorokova slova to dosvědčují: „Nevrátí se do egyptské země, leč jeho králem bude Ašur, protože se odmítl vrátit ke mně“ (Oz 11,5). A přece po této reakci odvolávající se na spravedlnost prorok radikálně modifikuje svůj jazyk a vyjevuje pravou Boží tvář: „Obrací se ve mně srdce, rozněcuje i soucit. Nebudu jednat podle žáru svého hněvu, nezničím znovu Efraima, neboť jsem Bůh, a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe, a nevzplanu hněvem“ (Oz 11,8-9). Svatý Augustin, jako by komentoval tato prorokova slova, říká: „**Bůh snadněji zadrží hněv než milosrdenství**“. Je tomu právě tak: Boží hněv trvá okamžik, ale jeho milosrdenství navěky.